

ΑΣΚΗΣΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Στόχος της άσκησης είναι η αξιοποίηση της γνώσης που αποκόμισαν οι σπουδαστές (-στριες) από το θεωρητικό μέρος του μαθήματος και η εφαρμογή αντιστικτικών τεχνικών στη σύνθεση ενός αρχιτεκτονικού χώρου αντλώντας «αναλογίες» από τη μουσική.

Αντικείμενο της άσκησης είναι η σύνθεση μιας «ανοικτής» κατασκευής στο χώρο που θα επιτρέπει την κίνηση καθύψους του ανθρώπου σε τέσσερα επίπεδα. Η πορεία μέσα στο χώρο θα έχει αρχή και τέλος (είσοδος και έξοδος από την κατασκευή) και θα γίνεται μέσα από διαδοχή κινήσεων και στάσεων.

Δεν αποδίδεται συγκεκριμένη χρήση στο χώρο με τη στενή έννοια του όρου. Οι σπουδαστές είναι ελεύθεροι να φανταστούν το λόγο της κίνησης του ανθρώπου μέσα από τη σύνθεσή τους.

Η κάθε πρόταση θα περιορίζεται νοητά από ένα στερεό διαστάσεων 30 μ. μήκους, 30 μ. πλάτους και 30 μ. ύψους. Η σύνθεση θα αξιοποιεί τις ιδιότητες των υλικών (χρώμα, υφή) και θα αναδεικνύει τους συντελεστές αντίληψης του χώρου (φως, σκιά, διαφάνεια, θέα, προοπτική)..

Ζητούνται μία μακέτα 1:100, σχέδια 1:100 και ένα μικρό επεξηγηματικό κείμενο της πρότασης.

Για τη συνθετική συγκρότηση κάθε πρότασης, θα χρησιμοποιηθούν αντιστικτικές τεχνικές που έχουν παρουσιαστεί στο μάθημα, μέσω της κατάλληλης συσχέτισης των συνθετικών στοιχείων διαμόρφωσης του χώρου. Προτείνονται (όχι υποχρεωτικά):

1. Δομικό σύστημα δοκού επί στύλων: φέρων οργανισμός από στοιχεία γραμμικά (υποστυλώματα, δοκοί) και στοιχεία επιφανειών (πλευρικοί ή εσωτερικοί φέροντες τοίχοι, πλάκες οροφής και δαπέδου).
2. Μη φέροντα στοιχεία: (τοίχοι- πανέλλα) διαφανή και αδιαφανή.
3. Υλικά (με κύρια προσδιοριστικά στοιχεία τους την υφή και το χρώμα τους).
4. Εναλλαγή φωτός-σκιάς μέσω κατάλληλων ανοιγμάτων.

Σημειώνεται ότι σε κάθε πρόταση, η επιλογή και χρήση της «παλέτας» των στοιχείων που συνδυάζονται αντιστικτικά (όσον αφορά στην καθαρότητα, συνέπεια, σαφήνεια, οικονομία τους) αποτελεί βασικό κριτήριο για την αξιολόγηση της.

Παρατηρήσεις:

A. Ο αφηρημένος χαρακτήρας της άσκησης συνεπάγεται μέγιστη αφαίρεση, άρα την εξέλιξη του «σεναρίου» λειτουργίας της σε «μη-τόπο». Αναλόγως, ο χώρος που θα μελετηθεί, δεν θα έχει αναφορές σε συγκεκριμένο φυσικό ή δομημένο περιβάλλον, ούτε θα έχει εξειδικευμένες λειτουργικές ή αισθητικές συσχετίσεις με αυτά.

B. Αντιστοίχως, πέραν της κίνησης και της στάσης (σε ιδιαίτερα γενικευμένο και αφαιρετικό επίπεδο θεώρησής τους) δεν αποδίδεται άλλη συγκεκριμένη λειτουργική χρήση στον χώρο με τη στενή έννοια του όρου.

Γ. Τα συνθετικά στοιχεία που προτείνονται (βλ. 1,2,3,4) μπορούν να χρησιμοποιηθούν όλα ή μόνο ορισμένα, σύμφωνα με την ελεύθερη επιλογή των σπουδαστών – σπουδαστριών.